

Ταῦτα λέγουσα ἐπίλησίαζε νὰ ἐκραγῇ καὶ πάλιν εἰς δάκρυα, ἀλλὰ δὲ αἰφνηδίας τινὸς μετατροπῆς ἀνεφώνησε «ὦ, σὲ κατάλαβα, θέλεις νὰ μὲ φέρῃς δλῶς διόλου εἰς τὴν ἀπελπισίαν!» Παρετήρησεν αὐτὸν τεθλιμμένη καὶ εἶτα ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματά. Μετ' δλίγον ἥκουσεν εὐκρινῶς καὶ βραδέως προφερομένας τὰς λέξεις: «Θέλεις, ναι ἢ ὅχι;» Ἡ Ἀάστα ἔζετεν πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα καὶ ἀνεφώνησεν: «Οχι, καὶ ἀν μοῦ ἔδιδες δλὸν τὸν κόσμο!» Ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτοῦ, τὰ στήθη της ἐκυμαίνοντο, τὰ βλέμματά της ἐπλανῶντο τῷδε κακεῖσε, ὅτε μὲν ἄγρια, ὅτε δὲ τεθλιμμένα καὶ εἶτα πάλιν ἄγρια. Ἐστροίχη πρὸς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου καὶ ἔξερράγη εἰς δάκρυα· ἐπειτα ἐπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ ἥρχισε νὰ ἀπομακρύνηται πάλιν. «Τὸ ἥξενυρα ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾶς», ἥκουσεν ἡ Ἀάστα καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ἥσθιάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀνέκφραστον συγκίνησιν καὶ τρυφερότητα. Δις ἡ τρὶς ἡτοιμάσθη ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔπεισεν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χεῖρας. Ὁ Βότολφ ἐπίλησίασε καὶ ἔκυψεν ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της. Ἡ Ἀάστα ἥσθιάντεο τὴν προσπέλασίν του καὶ περιέμενε ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους του, ἀλλ' ὅτε εἶδεν ὅτι ἐκεῖνος ἐσιώπα κατέληφθη ὑπὸ φοβερᾶς ἀγωνίας καὶ ἡναγκάσθη ν' ἀναβλέψῃ πρὸς αὐτόν. Ἐν ριπῇ ὄφθαλμοῦ ἀνωρθώθη ἐντρομος. Τὸ μελαγχροινὸν καὶ μακρόν πρόσωπον τοῦ Βότολφ εἶχε γείνη κάτισχνον οἱ κοιλοὶ ὄφθαλμοι ἀνευ δφρύων, τὸ εὐρὺ ἀλλὰ συνεσφιγμένον στόμα, δλη ἡ ἀνδρικὴ μορφὴ του ἐνεπούησεν αὐτῇ τοδοῦτον ἰσχυράν ἐντυπωσιν, ὥστε τὸν εἶδεν αἴφνις ἵσταμενον. ἔμπροσθέν της ἀπαράλλακτα δπως τὴν πρώτην ἐκείνην φορὰν ἐπὶ τοῦ πλοίου· ἡτο ὑηλὸς δπως τότε, ἀλλὰ πόσον διάφορος δι' αὐτήν! «Μὲ ἡπάτησες, Ἀάστα!» Ἡ Ἀάστα ἀπισθοχώρησεν, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἥκολούθησε «Μ' ἕιαμες κ' ἐμὲ Ψεύστη· καρμιὰ ἥμερα τοῦ βίου μας δὲν ἐπέρασε μεταξὺ μας μὲ εἰλικρίνειαν, μὲ καθαράν ἀλήθειαν!» Ἡδη ἴστατο τοδοῦτον πλησίον της, ὥστε ἐκείνη ἥσθιάντεο τὴν θερμὴν πνοήν του. Ἀναβλέψασα πρὸς αὐτὸν καὶ ιδούσα τὰ βλέμματά του ἀγριῶς προσηλωρένα εἰς τὰ ίδια της, κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ ἡναγκάσθη νὰ κλείσῃ τοὺς ὄφθαλμους. Ἡ στιγμὴ τῆς κρίσεως ἡτο

ἥδη παροῦσα. Ἐν τῇ βαθείᾳ ἐκείνῃ σιγῇ ἡ ἀγωνία ἀμφοτέρων ἐκορυφοῦτο. — «Ομολόγησε δλην τὴν ἀλήθειαν! Ἄφησε δλας σου τὰς τέχνας κατὰ μέρος. — Λέγε ἀμέσως, ἐδῶ, στὴ στιγμή!» — «Ναι» ἀπήντησεν ἡ Ἀάστα μηχανικῶς, ἀσυνειδήτως. — «Κάμε το ἀμέσως, ἐδῶ, σου λέγω!» ἐπανέλαβεν ὁ Βότολφ καὶ ἀνέπεμψε φρικαλέαν κραυγήν, διότι κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ Ἀάστα ώς ἀστραπῇ ταχεῖα ἀπεμακρύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρημνοῦ. Ὁ Βότολφ ἔβλεπε τὴν ἁνθήν της κόμην κυματίζουσαν, τοὺς προτεταμένους βραχίονας, τὸ μαντίλιον τοῦ λαιροῦ λυόμενον καὶ δλονὲν μακρότερον κυματίζον ὅπισθέν της. Οὗτε κραυγὴν οὔτε πάταγον ἥκουσε, διότι ἐκεῖ κάτω τὸ βάθος ἦτο ἀμέτρητον. Οὔτε ἄλλο τι ἥδυνήθη ν' ἀκούσῃ ἢ νὰ ἰδῃ, διότι καὶ αὐτὸς ἔπεισεν ἐπὶ τῆς χλόης ὑπτιος.

Ἐκ τῆς θαλάσσης ἥλθε πρὸς αὐτὸν τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν πάλιν ἥφαντίσθη ἡ Ἀάστα, καὶ μετ' αὐτῆς ἐτάφη τὸ μυστήριον τοῦ βίου της. Εἰς τὸ κατάμαυρον ἐκεῖνο βάθος ἔβυθίσθη πᾶν ὅτι ἐκρύπτετο ἐν τῇ ψυχῇ της. Ὁ δὲ Βοτόλφος — νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ; Εἶχε λάβη τὴν ἀκράδαντον ἀπόφασιν, σήμερον νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὰ βάσανά του — ἀλλὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅχι μόνον δὲν ἐπέρατοῦντο τὰ μαρτυριά του ἀλλ' ἥρχισαν νὰ γίνωνται ἐτι φρικώτερα. Ἡ τελευταία ἀπελπιστικὴ πρᾶξις τῆς Ἀάστας ἐφώναζε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν κατηρόρει, ὅτι ἡπατήθη καὶ ὅτι τὴν ἐφόνευσε. Ἄν καὶ ἡ δύνη του ἐκορυφοῦτο, ἦτο δύμας ἀναγκασμένος νὰ ζῃ καὶ νὰ σκέπτεται τὸ τραγικὸν συμβάν. Ἐκείνη ἡτο ἡ μόνη σωθεῖσα ἀπὸ τοῦ θανάτου κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην νύκτα, ἐσώθη μόνον καὶ μόνον ὅπως θανατωθῆ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ σωτῆρός της! Αὐτός, δστις εἶχε περιοδεύσῃ ὅλον τὸν κόσμον ἀφροντις καὶ ἀμέριμνος, εἶχε γείνη αἴφνις θῦμα ἐνὸς ἔρωτος, δστις καὶ αὐτὸν καὶ ἐκείνην ἐθανάτωνε. Ἡτο ἀρά γε κακός; Οὐδέποτε ἥκουσε παρ' ἄλλου τοιοῦτο τι, οὔτε αὐτὸς ποτὲ τὸ ἥσθιάνθη. Ἀλλὰ τί ἡτο λοιπόν; — Ἡγέρθη αἴφνις, οὐχὶ ὅπως κρημνισθῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του: Οὐδεὶς αὐτοκτονεῖ κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἥν ἀποφασίζει νὰ λύσῃ ἐν αἴνιγμα.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΚΗΤΗΣ.

Ρωμουνικὸν παραμύθιον.

 Θεός ἔπειρψε ποτε τὸν ἀρχάγγελον Γαβριὴλ εἰς τινα πόλιν, ὅπως παραλάβῃ τὴν ψυχὴν πτωχῆς τινος χήρας. «Οτε ἔφθισεν ἐκεῖ δὲ ὁ ἀρχάγγελος εὗρε τὴν χήραν πνέουσαν τὰ λοισθια καὶ κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας της δύο βρέφη δίδυμα, ζητοῦντα τροφήν.

Ο ἀρχάγγελος τὰ εὐσπλαγχνίσθη καὶ ἀπέστρεψε πρὸς τὸν Θεόν, χωρὶς νὰ φέρῃ μεθ' ἔαυτοῦ τὴν ψυχὴν τῆς χήρας. Ο παντοδύναμος ἥρωτησεν αὐτὸν διατί δὲν ἐξετέλεσε τὸ πρόσταγμα του, ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη: Ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν πρὸς τὰ δύο μικρὰ ἀφῆκα τὴν μητέρα νὰ ζήσῃ.

Τότε ὁ Θεός τὸν ἔστειλε νὰ ἐκβάλῃ ἔνα λίθον ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης καὶ νὰ τὸν φέρῃ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν.

«Οτε ὁ ἀρχάγγελος ἔφερε τὸν λίθον, διέταξεν αὐτὸν δ Θεός νὰ τὸν σχίσῃ.

Ο ἀρχάγγελος ἔξετέλεσε τὸ πρόσταγμα καὶ εὗρεν ἐντὸς τοῦ λίθου δύο σκώληκας.

Τότε ἥρωτησεν αὐτὸν δ Θεός: «Ποιος τρέφει αὐτὸνς τοὺς σκώληκας εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης ἐντὸς τῆς πέτρας;»

Ο ἀρχάγγελος ἀπεκρίθη: «Σὺ Κύριε!»

Καὶ δ Θεός ἀπήντησε: «Ἄφοῦ λοιπὸν τρέφω τοὺς σκώληκας ἐντὸς τῶν λίθων, πόσῳ μᾶλλον δὲ τρέφω τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον ἔζηγόρασα διὰ τοῦ αἵματός μου;»

Μετὰ τοῦτο ἔπειρψεν δ Θεός ἐτερον ἀγγελον, δστις ἐπῆρε τὴν ψυχὴν τῆς χήρας.

Ο δὲ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ νὰ ὑπῆρετῇ ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐναὶ ἀσκητὴν καὶ νὰ τὸν φυλάττῃ ἀπὸ παντὸς κινδύνου. "Ωφειλε δὲ μετὰ τὸ πέρας τῆς τριακονταετοῦς ταύτης ὑπηρεσίας νὰ λάβῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀσκητοῦ καὶ νὰ τὴν φέρῃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Υψίστου.

Τοιουτοτρόπως ὁ ἀρχάγγελος μετεμορφώθη εἰς ὑπηρέτην μοναχὸν καὶ ἔξετέλει ὅλα τὰ προστάγματα τοῦ ἀσκητοῦ μετὰ τοσαύτης σοβαρότητος καὶ μετριοφροσύνης, ὡστε ὁ ἀσκητὴς δὲν ἡδύνατο νὰ παύσῃ θαυμάζων τὴν εὐπείθειαν καὶ ὑποταγὴν αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα οὐδέποτε ἐγέλασεν, οὔτε καν ἐμειδίασεν ὁ ἀρχάγγελος.

Ἡμέραν τινὰ ἔπειρψεν αὐτὸν ὁ ἀσκητὴς εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ τῷ ἀγοράσῃ ὑποδήματα δυνατά, ὡστε νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ ἐν ἔτος. Τότε ὁ ἀρχάγγελος ἐγέλασεν. "Ο ἀσκητὴς, ὅστις ἡγνόει ὅτι ὁ ὑπηρέτης του ἦτο ἄγγελος, ἐθάυμασε βλέπων αὐτὸν κατὰ πρώτην φοράν μετὰ τοσαῦτα ἔτη νὰ γελᾶ, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τὸ αἴτιον τῆς αἰφνηδίας ταύτης μεταβολῆς ἔπειρψε καὶ ἄλλον τινὰ νεώτερον ὑπηρέτην διὰ νὰ παρατηρῇ τὰ κινήματα καὶ τὴν συμπεριφοράν τοῦ πρώτου.

Ἀνεχώρησαν λοιπὸν οἱ δύο μοναχοὶ ὑπηρέται καὶ ἐπορεύοντο σιωπηλοί, ἔως ὅτου ἔφθασαν εἰς ἔνα τόπον, ὃπου ἐκάθητο εἰς ἐπαίτης καὶ τοὺς ἐζήτησε μικράν τινα ἐλεπμοσύνην.

Ο ἀρχάγγελος ἐγέλασε.

Ἐξακολουθήσαντες περαιτέρω τὴν πορείαν των, συνήντησαν ἔνα ἐπίσκοπον καὶ ἔνα ἐπάρχον, οἵτινες ἐν τῇ ἀμάξῃ των διέβαινον ὑπερηφάνως, συνοδευόμενοι ὑπὸ μεγάλου πλήθους ἀνθρώπων.

Ο ἀρχάγγελος ἐστρεψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἐγέλασε.

Ἐπὶ τέλους εἶδον ἐν τῇ ἀγορᾷ ἔνα κλέπτην, ὅστις ἐκλεψε πάλινόν τι ἀγγεῖον, καὶ ὁ ἀρχάγγελος ἐγέλασε πάλιν.

"Επειτα ἡγόρασαν τὰ ὑποδήματα καὶ ἐπέστρεψαν πρὸς τὸν ἀσκητήν. Ο συνοδοιπόρος τοῦ ἀρχαγγέλου ἀνήγγειλε πρὸς τὸν γέροντά του ὅλα τὰ διατρέξαντα καὶ εἶπεν ὅτι ὁ ὑπηρέτης ἐγέλασε τρεῖς φοράς.

Τότε ὁ ἀσκητὴς ἡρώησε τὸν ἄγγελον: «Εἰπέ μου, παιδί μου, τί συνβαίνει μὲ σέ; Εἶναι τώρα τριάντα ἔτη, ὅπου μὲ ὑπηρετεῖς καὶ ποτὲ δὲν σὲ εἶδα νὰ γελάσῃς, ἐνῷ σήμερα ἐγέλασες τέσσαρες φορές.»

Ο ἄγγελος ἀπεκρίθη: «Εἰμαι ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ καὶ ἐπέμφθη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ παραλάβω τὸ πνεῦμα μᾶς πτωχῆς χήρας, ἣτις ἐκράτει δύο βρέφη εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἐγὼ δημας τὰ εὐσπλαγχνίσθη καὶ ἀφῆκα τὴν μητέρα των ζωντανήν. Διὰ τοῦτο κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, νὰ σὲ ὑπηρετῶ τριάκοντα ἔτη καὶ νὰ σὲ προφυλάττω ἀπὸ παντὸς κινδύνου. Μετὰ παρέλευσιν τῶν τριακοντα τέων ὀφείλω νὰ παραλάβω τὴν ψυχήν σου, τώρα δὲ συμπληροῦνται τὰ τριάκοντα ἔτη.

Ἄκουσον τώρα τὴν αἵτιαν τοῦ γέλωτός μου: Μὲ ἔπειρψες νὰ σοῦ ἀγοράσω ὑποδήματα δ' ἐν ἔτος, ἐνῷ μόλις τρεῖς ἡμέρας ἔχεις ἀκόμη νὰ ζήσης. Τὸ αἴτιον διὰ τὸ ὅποιον ἐγέλασα ὅτε ὁ ἐπαίτης μᾶς ἐζήτησε μικράν ἐλεπμοσύνην, εἶνε διότι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος δόπου ἐκάθητο εὑρίσκεται χωσμένος μέγας θησαυρός, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐπαιτεῖ. "Οτε δὲ εἶδον τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὸν ἐπαρχον ἐν τῇ ἀμάξῃ των ὑπερηφάνως παρελαύνοντας, ἐγέλασα διότι ἀνεγνώρισα ὅτι αὐτοὶ ἡσαν τὰ δύο ἐκεῖνα βρέφη, χάριν τῶν ὅποιων κατεδικάσθην νὰ σὲ ὑπηρετῶ. Τέλος δὲ ὁ κλέπτης, ὅστις ἐκλεψε τὸ πάλινον ἀγγεῖον, ἐκίνησε τὸν γέλωτά μου, διότι ἐσκέφθη ὅτι ὁ πηλὸς κλέπτει τὸν πηλόν.

Τώρα δὲ ἐτοιμάσου, διότι πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ ἀναχωρήσωμεν.»

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ ἀσκητὴς καὶ ἡ ψυχὴ του φερομένη διὰ τῶν αἰθέρων ὑπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου ἐπέστρεψε περιχαρής πρὸς τὸν πλάστην της. — Άμην!

N...

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΒΑΝ ΤΟΥΤΡΓΕΝΙΕΦ.

(Συνέχεια).

Ο Αἰμιλίος, ὁ Πανταλεόνε καὶ ὁ κώνων Ταρτάλιας συνώδευσαν τὸν ἔνονον μέχρι τῆς πλησιεστάτης γωνίας τοῦ δρόμου. "Ο Πανταλεόνε δὲν ἡδύνηθη νὰ μὴ ἐκφράσῃ τὴν δυσαρέσκειάν του διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Τζέρμας.

"Ἐπερετε νὰ ἐντρέπεται! ν' ἀσχημίζῃ τὸ πρόσωπό της καὶ τὴ φωνή της! μια carricatura! "Ἐπερετε νὰ ἐκλέγη τὴν Μερόπην ἢ τὴν Κλωνταμνήστεραν — κατὶ τι ὑψηλόν, τραγικόν! — Ἄλλ' ὅχι, προτιμᾶτο νὰ μιμήσαι ὡς πτλήκος μίσον Γερμανίδα ἐριννύν, μια furia tedesca! Αὐτὸ μπορῶ κ' ἔγω νὰ τὸ κάνω — Μέρτς, Κέρτς, Σμέρτς,» προσέθηκε μὲ βραγχώδη φωνήν, προβάλλων τὸ πρόσωπόν του καὶ τεντόνων τὰ δάκτυλά του.

Ο Ταρτάλιας ἥρχισε νὰ τὸν ὑλακτῇ ὁ δὲ Αἰμιλίος ἐξερράγη εἰς ἀκράτητον γέλωτα.

Ο γέρων ἐστρέψεν εἰς αὐτοὺς ἀποτόμως τὰ νῶτα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀρκετά τεταραγμένος καὶ σκοτισμένος ἐπέστρεψεν ὁ Σανίν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Λευκοῦ κύκνου» — (εἶχεν ἀφήση τὴν ἀποσκευήν του εἰς τὴν αἰδούσαν τῶν ἔνονων). "Ολαι ἐκεῖναι αἱ γερμανικαὶ, γαλλικαὶ καὶ ιταλικαὶ φράσεις ἐβόρμουν εἰσέτι εἰς τὰ ὡτά του.

«Ἀρραβωνιασμένη!» ἐψιθύρισεν ἀπερχόμενος ίνα κατακλιθῇ

εἰς τὸ μέτριον κατάλυμά του. «Καὶ τόσον ὥραίσα κόρη! . . . Ἀλλὰ διατί ἔγω ἐμεινα ἐδῶ;»

Ἐν τούτοις τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἔπειρψε πρὸς τὸν ἐν Βερολίνῳ φίλον του τὴν περὶ τῶν χρημάτων ἐπιστολήν.

8.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐνδυθῆ ἐντελῶς ὁ Σανίν, ὅτε ὁ ὑπηρέτης τῷ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψιν δύο κυρίων. "Ο εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο ὁ Αἰμιλίος, ὁ δὲ ἄλλος, παρουσιαστικὸς καὶ καλιφυής νεανίας μὲ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου ἀμέρπτου κανονικότητος, ἦτο δὲ κύριος Κάρολος Κλέβερ, ὁ μνηστήρ τῆς Τζέρμας.

"Ηδενατό τις νὰ παραδεχθῇ, διτε εἰς δύλια τὰ καταστήματα τῆς Φραγκφορτῆς δὲν ὑπῆρχον ἀλλοι πρῶτοι ἐμποροῦπάλληλοις, τόσον εὐγενῆς, τόσον καλῶς ἀνατεθραμμένος, τόσον εὐπιόληπτος, τόσον φιλοφρονητικός καὶ ἀξιεραστος, ως δὲ κύριος Κάρολος Κλέβερ. "Η ἀμερπτος ἐντέλεια τοῦ ἰματισμοῦ καὶ καλλωπισμοῦ του ἡδύνατο μόνον μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς στάσεως του καὶ μὲ τὴν κορφότητα τῶν τρόπων του νὰ συγκριθῇ — κορψότητα, ἣτις εἶχε μὲν τῇ ἀληθείᾳ τὶ τὸ ἐπιτεληδεύμενον, τὸ ἐπιφυλακτικόν, τὸ ἀγγλικόν (δὲ κύριος